

Arrest

nr. 307 084 van 23 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 november 2023.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die de Somalische nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat

verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar vrees voor een gedwongen huwelijk en herbesnijdenis. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 287 922 van 21 april 2023.

In het kader van haar huidig verzoek blijft verzoekster vasthouden aan haar oorspronkelijke verklaringen over haar gedwongen huwelijk met haar neef die bovendien lid is van Al Shabaab. Zij verklaart dat haar neef haar oom gedood en haar tante verwond heeft toen hij vernam dat zij haar hielpen vluchten. Ook beweert zij dat haar echtgenoot in België haar niet goed behandelde waarna zij besloot om hem tien dagen na haar aankomst in België te verlaten. Ter staving van haar huidig verzoek legt zij haar geboorteakte en een overlijdensakte van haar oom voor.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) haar vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 287 922 van 21 april 2023.

(ii) verzoekster opnieuw verwees naar haar eerdere verklaringen betreffende haar gedwongen huwelijk met haar neef die lid is van Al Shabaab. Het gegeven dat zij naar aanleiding van haar huidig verzoek vasthoudt aan haar eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

(iii) met betrekking tot de verklaringen die zij aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het vluchtrelaas dat zij in het kader van haar eerste verzoek heeft uiteengezet, met name dat haar oom gedood werd door haar neef, moet worden beklemtoond dat haar vorig verzoek door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat zij naar aanleiding van haar huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

(iv) haar echtgenoot in België haar niet goed behandelde waardoor zij hem reeds na tien dagen verlaten heeft, geen persoonlijke vrees aantoonde bij terugkeer naar Somalië.

(v) de overlijdensakte van haar oom en haar geboorteakte niets kunnen wijzigen aan bovenstaande beslissing.

(vi) op basis van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoekster stelt dat: “Het is bijzonder onredelijk om – zonder enig onderzoek – alle nieuwe elementen van verzoekende partij als irrelevant af te doen omdat haar eerdere asiel aanvraag negatief werd afgesloten.”.

De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

8. Waar verzoekster het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt om met name bijkomende vragen te stellen, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoekster tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. Verzoekster haalt aan dat: “Hoewel verwerende partij meent dat de problemen die verzoekende partij heeft met haar echtgenoot in België geen persoonlijke vrees vormen voor verzoekende partij, merkt verzoekende partij op dat dit juist wél verbonden is aan haar vrees voor terugkeer naar Somalië en dit thans een kernelement uitmaakt. Immers, zij verklaarde dat er een discussie ontstond ook omwille van het verlaten van haar huidige echtgenoot, meneer J. M., vraag 17 DVZ verklaring: (...)”.

Waar verzoekster haar problemen met haar echtgenoot in België verbindt aan haar vrees bij een terugkeer naar Somalië en hierbij verwijst naar haar verklaringen afgelegd bij de DVZ omtrent een discussie tussen haar neef, haar tante en haar oom, wijst de Raad erop dat haar verklaringen omtrent deze discussie betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het vluchtrelaas dat verzoekster in het kader van haar eerste verzoek heeft uiteengezet en dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Bijgevolg kan dan ook geen geloof gehecht worden aan haar bewering dat haar problemen met haar echtgenoot in België problemen voor haar zouden teweeg brengen in Somalië.

10. In het kader van haar huidig verzoek heeft verzoekster de overlijdensakte van haar oom en haar geboorteakte voorgelegd.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

De Raad sluit zich aan bij de bevindingen van de commissaris-generaal aangaande de voorgaande documenten in de bestreden beslissing:

“De door u voorgelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing. Betreffende de overlijdensakte van uw oom en uw eigen geboorteakte dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en

dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits)documenten, waaronder paspoorten, geboorteaktes, landeigendoms titels, etc. zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/ of vervalsers, verkregen worden (zie COI Focus Somalië: Betrouwbaarheid van identiteitsdocumenten in Zuiden Centraal-Somalië van 24 mei 2022). Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaan de door u neergelegde geboorteakte en overlijdensakte op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen.”. Verzoekster brengt geen elementen bij die een ander licht op voorgaande analyse werpen.

De Raad merkt verder op dat deze stukken slechts foto's betreffen van documenten die eenvoudig te manipuleren zijn waardoor de reeds beperkte bewijswaarde van de documenten nog verder wordt gerelativeerd.

Voorts heeft haar geboorteakte enkel betrekking op haar identiteit waardoor zij haar beweerde vrees en problemen met haar geboorteakte niet kan aantonen. Uit een overlijdensakte kan verder ook niet worden afgeleid door wie, in welke omstandigheden en om welke reden iemand zou zijn gedood.

De Raad wijst verder nog op hetgeen werd vastgesteld omtrent verzoekster haar geboortejaar/leeftijd in het arrest nr. 287 922 van 21 april 2023:

“Tot slot merkte de bestreden beslissing terecht op dat verzoekster geen consistente verklaringen aflegde omtrent haar leeftijd:

“Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u doorheen de verschillende asielprocedures in België tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw leeftijd. In het kader van uw aanvraag voor een visum C met het oog op gezinshereniging met uw toenmalig echtgenoot J., verklaarde u geboren te zijn in 1993 (zie de door u voorgelegde laissez-passer documenten – 2 en 3 in de groene map – en uw aanvraag voor een Schengenvisum – document 1 in de blauwe map). Op de DVZ gaf u dan weer aan geboren te zijn in 1998 (verklaring DVZ, punt 4), terwijl u op het CGVS in eerste instantie ook nog 1998 vermeldt (CGVS, p. 7) om dan later in het interview uw verklaringen te wijzigen en aan te geven geboren te zijn in het jaar 2000 (CGVS, p. 17). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat uw tante koos voor het geboortejaar 1993 bij aanvraag van uw Schengenvisum en u op de DVZ onder druk 1998 hebt vermeld (ibid.). Gevraagd waarom u op DVZ niet hebt aangegeven dat u in 2000 bent geboren, antwoordt u nog schrik te hebben gehad van uw tante (CGVS, p. 17 en 18). Het gegeven dat u doorheen uw verschillende interviews met verschillende asielinstanties in België uw verklaringen met betrekking tot uw leeftijd voortdurend wijzigt, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit.”.

Gelet op de eerder gedane omstandige vaststellingen in het kader haar eerste beschermingsverzoek omtrent haar beweerde problemen en gelet op het geheel van voorgaande bevindingen en de zeer beperkte bewijswaarde van deze documenten die zij heden voorlegt in het kader van haar tweede beschermingsverzoek, zijn deze documenten, wanneer deze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoeksters ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van haar beweerde problemen.

11. Een loutere verwijzing naar de algemene socio-economische situatie die enkel steunt op landeninformatie, waarnaar zij verwijst in haar verzoekschrift, die niet wordt verbonden met verzoeksters persoonlijke omstandigheden, toont geen nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

12. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar informatie omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu die dezelfde is als de informatie waarop de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu is gebaseerd. Aldus brengt verzoekster in haar verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontkrachten.

Het loutere feit dat er nieuwe veiligheidsincidenten hebben plaatsgevonden, zoals zou blijken uit een internetartikel waar verzoekster naar verwijst in haar verzoekschrift, betekent op zich niet dat voormelde analyse achterhaald zou zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

De commissaris-generaal stelt verder vast dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Mogadishu. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er voor verzoekster omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

13. Betreffende verzoekster haar verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Bovendien toont verzoekster niet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die haar zaak kenmerken.

14. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1070 legt de eed af en tolkt Somalisch – Nederlands.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van haar verzoek om te worden gehoord, stelt verzoeksters advocaat het niet eens te zijn met de hierin opgenomen gronden en stelt zij dat er bij het huidig, tweede beschermingsverzoek wel degelijk nieuwe elementen werden aangebracht. Evenwel

heeft zij deze nieuwe elementen niet nader kunnen toelichten aan de verwerende partij. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft zij coherente verklaringen afgelegd en de verwerende partij had haar hierover minstens moeten ondervragen, wat niet is gebeurd. Zij stelt dat het verlaten van haar echtgenoot in België de situatie in Somalië “op scherp stelt”. Ook heeft zij de overlijdensakte van haar oom bijgebracht, maar de verwerende partij veegt deze zonder meer van tafel om de enkele reden dat in Somalië geen registers worden bijgehouden. Deze werkwijze is onredelijk: minstens had men dit stuk moeten onderzoeken in samenhang met haar verklaringen. Voor het overige volhardt verzoekster in haar verzoekschrift. Verder bevraagd door de voorzitter, licht de verzoekende partij zelf toe dat zij als jonge vrouw een toekomst voor zichzelf wil uitbouwen en dat haar in Somalië, waar zij enkel maar te gehoorzamen heeft, de mogelijkheid hiertoe wordt ontzegd. Zij vraagt om haar zaak opnieuw grondig te onderzoeken en wijst op de problemen die zij thans ondervindt: zij staat er alleen voor en kan niet rekenen op ondersteuning door een netwerk. Ook de gebeurtenissen in Somalië zijn moeilijk te verwerken; sommige mensen zijn omwille van haar vermoord. Thans verblijft zij hier bij een Somalische vriend.”

5. Verzoekster brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 28 november 2023.

5.1. Met haar betoog dat zij haar nieuwe elementen niet nader heeft kunnen toelichten aan de verwerende partij en dat deze laatste haar hierover minstens had moeten ondervragen, gaat verzoekster geheel voorbij aan hetgeen in de beschikking, in punt 8, concreet en uitgebreid wordt uiteengezet omtrent haar eerdere argumentatie dat er in het kader van haar huidig volgend verzoek geen persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft plaatsgevonden. Verzoekster laat geheel na op die grond van de beschikking een ander licht te doen schijnen.

De opmerking ter zitting dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken coherente verklaringen heeft afgelegd, wijzigt bovendien niets aan de vaststelling dat zij bij huidig volgend verzoek blijft vasthouden aan verklaringen die eerder in het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming door de Belgische asielinstanties ongeloofwaardig werden bevonden.

5.2. Voorts merkt verzoekster ter zitting zeer algemeen op dat het verlaten van haar echtgenoot in België de situatie in Somalië “op scherp stelt”, maar ze doet met deze algemene opmerking geenszins afbreuk aan de grond in de beschikking, onder punt 9, betreffende die verklaarde problemen met haar echtgenoot in België en haar hieruit voortvloeide vrees. Die vaststellingen blijven aldus gehandhaafd.

5.3. Verder gaat verzoekster met haar betoog over de overlijdensakte van haar oom geheel voorbij aan wat hierover concreet en uitgebreid wordt vastgesteld en geoordeeld in de beschikking van 28 november 2023, onder punt 10. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, worden die documenten geenszins zonder meer omwille van de door haar genoemde redenen van tafel geveegd. De kritiek van verzoekster gaat bijgevolg niet op en mist feitelijke grondslag en ernst. Verzoekster gaat niet, laat staan concreet, in op de betreffende vaststellingen in de beschikking met betrekking tot de door haar in het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten.

Verzoekster doet aldus niet de minste poging om de beschikking inhoudelijk van concrete en dienstige repliek te voorzien. Ze ontkracht noch weerlegt derhalve op generlei wijze de gronden van de beschikking die hierin doen besluiten: “Gelet op de eerder gedane omstandige vaststellingen in het kader haar eerste beschermingsverzoek omtrent haar beweerde problemen en gelet op het geheel van voorgaande bevindingen en de zeer beperkte bewijswaarde van deze documenten die zij heden voorlegt in het kader van haar tweede beschermingsverzoek, zijn deze documenten, wanneer deze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoeksters ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van haar beweerde problemen.”

5.4. Voor het overige volhardt verzoekster in haar verzoekschrift, waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd geantwoord in de beschikking, zonder dat zij concreet en inhoudelijk ingaat op gronden van deze beschikking.

Waar verzoekster volhardt in de verklaringen die zij eerder heeft afgelegd, zoals waar zij stelt dat sommige mensen omwille van haar zijn vermoord, beklemtoont de Raad dat het CGVS en de Raad in het kader van verzoeksters vorig verzoek hebben vastgesteld en geoordeeld dat aan haar verklaarde problemen in en vrees ten aanzien van Somalië geen geloof kan worden gehecht.

Het komt verzoekster toe om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen, waartoe zij, omwille van de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas, eerder bij haar vorig verzoek in gebreke bleef, en thans met haar louter algemene opmerking ter zitting dat zij in Somalië enkel maar te gehoorzamen heeft en geen toekomst zou kunnen uitbouwen en zij er niet kan rekenen op de ondersteuning door een netwerk, eveneens in gebreke blijft.

Dat verzoekster in België bij een Somalische vriend verblijft, heeft louter betrekking op haar situatie in België, maar niet op die in Somalië ten aanzien waarvan haar verklaarde nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld. Dit maakt dan ook geen nieuw element uit in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Met haar algemene opmerking op zitting dat zij bij haar huidig tweede beschermingsverzoek wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht, ontkracht noch weerlegt verzoekster de concrete gronden van de beschikking die de Raad in navolging van het CGVS doen besluiten dat zij geen nieuwe elementen bijbrengt in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 28 november 2023 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES

